

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XX. ročník

číslo 7–8/červenec–srpen 2014

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení vybrané knihy
	18.00	kurs hry na ukulele pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	16.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	20.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	15.30	předkřestně-konfirmační příprava
	17.00	starší dorost

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

NAD SLOVEM BOŽÍM

Lukáš 17,11–19

Na cestě do Jeruzaléma procházel Samařskem a Galileou. Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc deset malomocných; zůstali stát opodál a hlasitě volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím!“ A když tam šli, byli očištěni.

Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velkým hlasem velebil Boha; padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. A byl to Samařan. Nato Ježíš řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ Řekl mu: „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“

Je to taková epizodní historka při Ježíšově cestě do Jeruzaléma. Ježíšova pozornost už se soustřeďuje k blížícím se velikonočním událostem. I v tomto příběhu se ale ukáže základní Ježíšův důraz, tedy rozpoznávání vůle jeho nebeského Otce, kterou Ježíš přichází naplnit.

Malomocní žili na okraji vesnice a vidíme, jak jen zpozvzdálí volají na Pána Ježíše svoji prosbu o slitování. Nemají odvahu se přiblížit ke skupině zdravých lidí, protože v takovém případě by klidně mohl přiletět nějaký ten kámen. Malomocenství je strašlivá nemoc a oni moc dobře chápou, že i když je tento „Mistr Ježíš“ schopen konat zázraky, pravidla příkazující chránit před nakažením nesmí být porušena.

Pán Ježíš je prostě posílá ukázat se kněžím. Tak se to dělalo – jednou za čas se malomocný ukázal knězi a ten posoudil, jestli je choroba nebezpečná, nebo není. Podle tohoto rozhodnutí se pak člověk buď vrátil k běžnému životu, nebo musel bydlet odděleně.

Ježíšovo „Jděte a ukažte se kněžím!“ je pro ně srozumitelný pokyn. Ten, který má právo posoudit jejich zdravotní stav, tak učiní. „Jděte a ukažte se kněžím!“ je pro ně příslibem vyslyšení jejich prosby. Oni se tedy otočili a šli ke knězi a kdesi po cestě najednou sami viděli, že jsou zdraví. Boláky a puchýře jsou pryč, zmizelo úmorné svědění i doposud neutišitelná bolest. Jsou zdraví.

Co teď!? Jaké je správné jednání? My známe pointu celého příběhu, ale zkusme si na chvíli odmyslet ten konec. Vžijme se do jejich situace. Ano – jsou zdraví. Nezpochybnitelně jsou zdraví – ale váhu má až slovo

kněze. Mojžíšův Zákon je v tomto nesmlouvavý. Teprve kněžské rozhodnutí z nich udělá lidi, kteří jsou zdraví i v očích společnosti. Nemohou jen tak vběhnout do vesnice a volat, že jsou zdraví, byť zdraví jsou. Teprve s vykonáním všech obětních předpisů bude stvrzeno to, že nejsou nebezpeční pro své okolí.

Proto většina z nich pokračuje v cestě za kněžími, i když objektivně vidí, že jejich prosba byla vyslyšena. Ano – Pán Ježíš je uzdravil – ale je ještě potřeba to oficiálně stvrdit. Jistě – chtělo by se zvolat „Nevděčníci!“ Ve chvíli, kdy poznali, že jsou zdraví, tak se všichni měli vrátit k Pánu Ježíši a poděkovat mu za zázrak uzdravení. Ale není to tak jednoduché.

To jen my víme to, co z oněch deseti rozpoznal jediný Samařan, že ne u kněze, ale u Ježíšových nohou se vzdá řádná a vhodná chvála Bohu za toto uzdravení. Že Pán Ježíš je víc, než chrám. Že v něm přebývá Boží moc ve své plnosti a obětní předpisy jsou jen znamením, symbolem, odkazem, který ke Kristu ukazuje.

Pán Ježíš na Samařanovi nehodnotí jeho slušné vychování, ale jeho víru. V této víře se Samařan vrací za Pánem Ježíšem a velebí Boha, v této víře padá Ježíšovi k nohám a děkuje mu. Tuto víru pak Pán Ježíš ocení: „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“

Nebyli snad uzdraven všichni? Jak to, že jen jeho zachránila víra!? Dostalo snad oněch devět své malomocenství nazpátek? Ale kdepak! Pán Ježíš není mstivý! Moudře ale k tomuto místu podotýká dávný komentátor v Bibli Kralické: „K zdraví tělesnému i duchovní tomu Samaritánovi, to jest ospravedlnění, přidal.“ Kristova milost u tohoto jediného vzbudila víru. Ke zdraví tělesnému tak Samařan získal nádavkem mnohem víc, než čekal – zdraví duchovní. Spásu.

Nehledejme v tom příběhu poučení mravní, ale poučení věroučné. Pán Ježíš se nepodivuje nad židovskou nevychovaností, ale nad nevěrou oněch devíti. A právě tak nevzdvihuje Samařana jako vzor slušného člověka, ale jako vzor člověka věřícího.

V tomto smyslu je pak Samařan dán za vzor i nám. **Abychom i my Bohu děkovali za všechno dobré, co v životě prožíváme.** Ne proto, že to je slušnost poděkovat, ale z víry, že to byl právě Bůh, kdo nám dává probouzet se do nového dne, kdo nás živí i šatí, kdo nám dává tělesnou sílu. **Ve vděčnosti, která roste z víry, pak můžeme přijmout i dar nejcennější – spásu a věčný život.**

JFP

VIKÁŘ V BRANÍKU

Jak bylo avizováno v ohláškách, od října bude v našem sboru jeden rok působit vikář Pavel Hanych. Vikariát se po téměř 20 letech fungování stal již pevnou součástí života ČCE, ale je pravda, že do života našeho sboru zatím nijak nezasáhl.

Vikář byl v naší církvi dlouhé roky obdobou katolického kaplana – vystudovaný bohoslovec, který ale nemá právo samostatně řídit sbor a pracuje pod dohledem nějakého zkušeného kolegy, který již složil farářské zkoušky. Synodní rada vikáře přidělovala na konkrétní místa, jak sama uznala za vhodné. Když jsem v půlce 90. let končil bohoslovecké studium, praxe se zásadně změnila. Především proto, že po roce 1990 Evangelickou teologickou fakultu studovali většinou lidé, kteří do církevní praxe nastoupit nechtěli a tak se změnila i náplň studia. Např. při studiu homiletiky těžko od nevěřícího požadovat, aby měl regulérní kázání. Dvě praxe za celé studium nejsou dostatečnou přípravou a na sbory by tak nastupovali duchovní bez dostatečné praktické průpravy.

Vznikl tedy vikariát jako povinná roční praxe absolventa teologické fakulty, který se chce stát farářem naší církve. „Pravidla vikariátu“* vysvětlují, že „... smyslem vikariátu je poskytnout odbornou asistenci v procesu osobnostního zrání budoucího faráře, zajistit mu dostatečný prostor pro osobní orientaci v nové roli, pro experimentální ověření vlastních dovedností a schopností a pro důkladnou reflexi zamýšlené duchovenské práce. Tuto část přípravy na službu faráře nelze zaměnit s pouhým nabýváním praktických vědomostí nebo dokonce s nouzovou výpomocí v konkrétní práci církve. Vikář není pověřen duchovní správou, nýbrž úkoly zacílenými na jeho osobní průpravu k duchovenské službě.“

Ze strany církve je smyslem vikariátu poznat uchazeče o duchovenskou službu a prověřit jeho profesní i osobností způsobilost.

Po roce se tak vikář i církve mohou rozhodnout – vikář zjistil, jestli je to práce pro něj, církve zjistila, jestli právě tohoto konkrétního člověka chce ordinovat farářem a nechat ho, aby vstoupil do jednání s nějakým sborem o nástupu.

Vikář musí vypracovat tři písemné práce a účastnit se aktivit své vikářské skupiny. Dále napíše hlášení, co mu vikariát dal a vzal. Obdobné hlášení na něj budu muset napsat i já (a Pavel napíše jedno o mně). Po tom všem ho komise pro vikariát (zástupci farářů, učitelů ETF a Synodní rady) přezkouší a rozhodne, zda prospěl či neprospěl.

* www.evangelnet.cz/cce/czr/pv.html

Pavel se tak v příštím roce zapojí do co možná největšího počtu aktivit ve sboru konaných, ale stále s tím jedním výše zmíněným cílem – „osahat si“, co to znamená kázat při běžných i rodinných nedělích, učit konfirmandy, vést biblické hodiny dětí, mládeže i dospělých, pastorece, svatby, pohřby, staršovstvo, administrativa... Není ordinován, takže křtít a vysluhovat VP může (stejně jako kázat) jen „pod dozorem“ někoho, kdo již ordinován je. Je oprávněn nosit talár s tabulkami (musí si jej však opatřit sám, protože od církve dostane talár až po volbě farářem v některém sboru). K tomu se pak jistě zapojí i do přípravy Vánoční hry i akcí, jako je BraníXobě, Abrrríl, Noc kostelů, příprava táborů apod. Byl bych rád, kdyby se nám podařilo také vymyslet něco nového, nevyzkoušeného. O všech těchto aktivitách pak budeme spolu hovořit, rozebírat je, hodnotit co by stálo ještě za domýšlení, rozpracování, čemu je záhodno se víc věnovat a co je naopak dobré změnit či opustit.

Pavel je pozván na zářijovou schůzi staršovstva, kde budeme hovořit o konkrétní podobě pracovní náplně. Protože se známe již řadu let, nemám pochyb o tom, že jeho působení v našem sboru bude pro obě strany obohacující a že až se na konci září 2015 budeme loučit, tak nejen, že Pavel nastoupí do duchovní práce přiměřeně připraven, ale i náš sbor bude duchovně posílen.

JFP

ČERVNOVÝ VÝLET DO PEČEK

Na branické výlety, nebo lépe „procházky“, vyrážíme obvykle třetí neděli po bohoslužbách. V červnu jsme se rozhodli, že výletu věnujeme celou sobotu. Vlakem jsme dojeli do Peček s představou, že se podíváme do kubistického evangelického kostela a za půl hodiny budeme pokračovat v cestě do údolí říčky Výrovky. Jenže: kunsthistorik PhDr. Miloš Vlk, se kterým jsme měli předem ujednáno, že nás kostelem provede, se projevil nejen jako znalec, ale i zanícený obdivovatel a propagátor této jedinečné stavby. A tak z krátké prohlídky se nakonec vyklubala velice zajímavá dvouhodinová přednáška.

Dozvěděli jsme se, že se nacházíme v jediném kostele na světě s kubistickým interiérem a slohově čistou, v Evropě ojedinělou stavbou rané fáze kubismu, která se vyznačuje omezenou barevností a zborcenými plochami. Kostel byl postaven v letech 1913–15 podle návrhu architekta Oldřicha Lisky, jenž navrhl i vnitřní kubistické zařízení. Vše se dochovalo v původním stavu. Mohli jsme obdivovat vitráže v oknech, podlahy, kazatelnu, varhany, lavice, stůl Páně ve tvaru kalicha, desky na čísla písní ve tvaru otevřené knihy, lustry, které vycházejí z krystalů nerostů. Vše nese pečeť kubismu. Uvnitř se dochovala vzácná sádrová studie sochy Mistra Jana Husa od Stanislava Suchardy z roku 1912. Slavnostní vysvěcení kostela mělo proběhnout v roce 1915 u příležitosti pětistého výročí upálení Mistra Jana Husa; v důsledku válečných událostí však bylo vysvěcení odloženo a provedeno až v roce 1918. V roce

1995 byl kostel s farou zapsán do Ústředního seznamu nemovitých kulturních památek ČR. V roce 2011 vzniklo občanské sdružení Kubistin, jehož cílem je záchrana, obnova a revitalizace kostela. Viz www.kubistin.cz.

Nakonec jsme vyzkoušely akustiku kostela písní Moudrost mi, Pane, dávej. ■

DĚTI PŘI BOHOSLUŽBÁCH RUŠÍ

Děti ruší a já se nemůžu soustředit. Měli by si je rodiče hlídat. Jakmile se děti začnou projevovat nahlas nebo chodit, případně jinak rušit, měli by je rodiče uklidnit, ztišit a pokud to nejde, tak s nimi odejít mimo hlavní sál.

Co blbneš, děti do kostela a na bohoslužby patří. Měly by si tam co nejvíc zvyknout, vnímat, že to je laskavé a vstřícné prostředí. Ať si tam i při bohoslužbách dělají, co chtějí, hlavně když se jim tam bude líbit. A my dospělí, „bezdětní“ se musíme smířit s tím, že děti ruší.

Výše uvedené názory jsou sice poněkud extrémně vyjádřené, nicméně popisují, mezi jakými hranicemi jsou naše názory na rušení dětí při bohoslužbách. A ještě přidám vlastní zkušenosti. Jsou neděle, kdy přijdu do kostela klidný, spokojený, soustředěný. Vnímám kazatele i vše co říká jasně a na konci bych téměř byl schopen odříkat vše znovu z paměti. Nevrušilo by mne, ani kdyby před kazatelnou tři dinosauři tančili dupáka. A pak jsou naopak neděle, kdy přijdu rozrušený, nespokojený, nesoustředěný a ruší mne i to, že se někdo v kostele podívá jinam než ke kazatelně. Natožpak dětské hlásky, běhání apod. Opět jsou to extrémy a obvykle jsem někde mezi nimi. Chtěl jsem tím říct, že část problému je i ve mně, v mém momentálním nastavení, vnímání. Zkrátka život není černobílý, ale je v něm spousta odstínů šedi. Nebo dokonce barev?

Co s tím? Jen si postesknout je na nic. **Nabízím k diskusi následující návrh:**

- První neděle v měsíci – rodinné bohoslužby – děti budou v hlavním sále, je na rodičích, kolik je budou hlídat, my ostatní to budeme respektovat.
- Druhá neděle v měsíci – „běžné“ bohoslužby – děti budou v hlavním sále, je na rodičích, kolik je budou hlídat, my ostatní to budeme respektovat.
- Třetí neděle v měsíci – s vysluhováním Večeře Páně – rodiče se budou maximálně snažit, aby v hlavním sále byl klid a děti nerušily.
- Čtvrtá neděle v měsíci – káže někdo jiný, než náš farář – rodiče se budou maximálně snažit, aby v hlavním sále byl klid a děti nerušily.

Saša Slabý

STŘÍPKY Z „MALÉHO TÁBORA“

Plichtice – tábor pro malé děti

Opět krásný tábor, spousta dětí, pro vedoucí náročné. Jestli se malým dětem stýskalo po domově? To víš, že ano, hlavně večer. Ale na to byl prášek na stýskání. To bylo tak: děti, kterým se stýskalo, večer přišly, dostaly velkou pusou, objetí a pohlázení a prášek, který vypadal tak nějak jako Pangamin. Prášek většinou okamžitě zabral. Stýskat se přestalo dřív, než proklouzl krkem.

Jarka Pecharová

Foto Prokop Stralczynský

DO KOSTELA NA KOLE

V neděli 21. září 2014 pořádá Českobratrská církev evangelická spolu s Ekologickou sekcí České křesťanské akademie již sedmý ročník akce „Do kostela na kole“. Termín ladí s Evropským týdnem mobility i Dnem bez aut, připadajícím na 22. září.

Věřící z celé republiky tak aktivně vyjadřují svůj zájem o zachování čistého ovzduší a propagují cyklistickou dopravu, která je šetrná k životnímu prostředí a ve srovnání s automobilovou dopravou levnější, zdravější a na kratší vzdálenosti dokonce statisticky rychlejší.

Foto Jiří Kutina

Vítán je každý, kdo v neděli 21. září 2014 přijede do kostela na kole.

V našem sboru v Braníku se tuto neděli konají pravidelné bohoslužby od 9.30 hod. Po nich se zkušení cyklisté budou věnovat zájemcům o tipy na správnou údržbu, poradí s drobnými opravami a kdo bude chtít, může si vyzkoušet jízdu na jednokolce! Předpokládané zakončení akce v 12 hodin.

Lenka Pecharová

TĚŠÍTE SE DO ŠKOLY?

Říkáte, že byste to bez školy klidně vydrželi? A co kdyby vám někdo zakazoval do školy chodit? Byli byste spokojení?

Přečtěte si následující vyprávění. Možná si pomyslíte, že je to z doby dávno minulé. Ale představte si, že paní Helena O., která to prožila a napsala, někdy přichází k nám do kostela.

Úryvek z „Povídky z hor“:

Ještě v roce 1947 se lidé vraceli z vojny domů. Vždy to byla veliká radost. Jen náš táta nepřicházel. Večer maminka říkala: „Nezavírejte dveře, kdyby se táta vrátil, ať má otevřeno“. Náš táta se už nikdy nevrátil, zůstal nezvěstný.

Veškerá tíha hospodářství přešla na mámu a na nás děti, abychom se uživil. Moje starší sestra měla 15 let, bratr Pavel 14, já 11, mladší sestra 7 a nejmladší 4 roky. Tíhou práce se mamince na nohou udělaly bércové vředy. Večer naříkala a ráno s ovázanýma nohama opět na kamenitá políčka v horském terénu. Chyběla mužská síla, i když se Pavel snažil, seč mu síly stačily.

Stále častěji mne maminka nechávala doma a já jsem marně chtěla do školy. Jednou jsem opět musela jít s kravami na pastvu a mně to bylo líto, protože ve škole podle rozvrhu byly předměty, které mě vždycky bavily. Tajně jsem si vynesla do kůlny šaty i knihy a pak, jako že jdu pást krávy; v kůlně jsem se převlékla a utekla do školy. Ve škole jsem měla hlad, sbíhaly se mi sliny, když jsem viděla, jak někdo ledabyly ukusuje chleba. Matka mne za to nepokárala, ale už si na mne dávala lepší pozor.

V neděli se chodilo do kostela, víc jak hodinu pěšky. Ke kostelu bosky, u kostela jsme se mohli obut do bot, které nám obvykle někdo dal a které nám nebyly pohodlné. Když bylo špatné počasí, tak nás matka posadila doma kolem stolu a četli jsme z Dambrovského sbírky kázání text na vyznačenou neděli. Bylo to psané švabachem v polském jazyce. Abychom se všichni naučili, tak jsme se ve čtení střídali. Při tom matka ukazovala na každé slovo, aby se naučili i ti mladší. Ještě dříve, než se začalo s bohoslužbou, tak jsme počítávali listy, jak dlouhé to kázání bude. Pak se ještě zpívaly nábožné písně, vyznačené na patřičnou neděli. Pokud byla píseň melodická, zpívali jsme s radostí. Jenže někdy měla píseň i deset slok a melodie byla táhlá... Někdy maminka vůbec neznala nápěv písně a tak si vymýšlela, nedbajíc na to, že se jejímu výtvaru smějeme. Říkali jsme tomu „nota vlastní“.

Rok 1951–52. Poslední rok mé školní docházky. V zimě jsem chodívala do školy častěji, ale na jaře, kdy bylo víc polní práce a začaly se pást krávy, tak už vůbec ne. Když máma dostala upomínku, že mě musí do školy řádně posílat, tak párkrát, když přšelo, mě poslala, ale pak zase jsem musela pracovat doma. Byl konec školního roku a já jsem pásla krávy daleko u lesa. Z údolí k lesu spěchala má sestra, která byla po noční směně a zdálky už volala: „Musíš do školy, poslali pro tebe, prý se píší závěrečné zkoušky“. Letěla jsem jako šíp do údolí k domovu. Rychle jsem se převlékla a utíkala do školy. Už bylo devět hodin. Písemku z jazyka českého už měli napsanou. Třídní učitel se na mne zahleděl a povídá: „Co s tebou? Pojď za mnou do třídy“. Posadila jsem se do lavice a on se posadil naproti mně, dal mi papír a začal diktovat. Vždycky jsem diktáty měla ráda, tak jsme za devět minut byli hotovi. Pak následovala matematika. Šla jsem k tabuli a napsala nadiktovaný příklad. Jenže tím to skončilo. Nebyla jsem ve škole a vůbec jsem netušila jak příklad vyřešit. Ve třídě to hučelo snahou napovídat, učitel byl shovívavý, jen já jsem stála jak solný sloup a bylo mi do pláče. Následoval ruský jazyk. Otázku J. V. Stalina, datum narození a kdo to byl, jsem zvládla. Ještě druhý den jsem šla do školy. Už nám oznámili výsledky z jazyka českého a k překvapení celé třídy jsem měla jedna minus. Co mi dali z milosti učitelé z matematiky, to jsem se už nikdy nedověděla. Nešla jsem si ani pro vysvědčení. Přes to všechno mámu navštívili zástupci školy a přemlouvali ji, ať mě nechá studovat, že mi to umožní. Řekla: „Ne. Neměl by kdo pást krávy. Je to naše jediné živobytí.“ ■

PRÁZDNINOVÉ BOHOSLUŽBY

Jsou prázdniny. Lidé se snaží zmizet z rozpálené Prahy. Na chaty, k vodě, na tábory. Ze sborových aktivit zůstávají jen nedělní bohoslužby. Bratr farář je většinu nedělí mimo Prahu, a tak za branický stůl Páně vystupují jeho zástupci. Posluchačů přichází míň než v ostatních měsících, ale stále ještě víc než v mnoha jiných sborech o svátcích. A odcházejí potěšeni, že nebyli o nic ochuzeni. Oni i ti zástupci dokáží upozornit na něco, co posluchači dosud nijak výrazně nevnímali. Někdy je užitečné podívat se na věc z trochu jiného úhlu. Letos vítáme zvláště nápad pozvat ženy – farářky, dokonce čtyři.

RČ

BUDE SE KONAT...

PŘEDJÍMKA "OHLÉDNUTÍ"

Při rodinné neděli 7. září si chceme při kázání připomenout náplň duchovních programů malého tábora i Pecky. O to vřeleji budou tuto neděli v kostele vítání malí i velcí účastníci obou táborů!

DNY EVROPSKÉHO KULTURNÍHO DĚDICTVÍ

Využijte toho, že se 6.–14. září otevírají nejširší veřejnosti brány nejzajímavějších památek, budov, objektů a prostor, včetně těch, které jsou jinak zčásti nebo zcela nepřístupné.

I náš kostel se zapojuje odpolednem otevřených dveří v sobotu 7. září.

V tento den pak probíhá i „Braník sobě“ (Prosím, neplést s naší originální „kostelní“ akcí BraníXobě!). Při této příležitosti vystoupí punková skupina Omezení a mládež z našeho kostela bude hrát křesťanské písně před Branickým divadlem. Program celé akce snad již brzy na www.braniksobe.cz/program.

A ještě jedno foto z „malého tábora“

OBSAH 7–8/2014

Vítejte	2
Pravidelný sborový program	
Nad Božím slovem	3
Lukáš 17,11–19	
Vikář v Braníku	5
Vítáme Pavla Hanycha	
Červnový výlet do Peček	7
Děti při bohoslužbách ruší	8
Zamyšlení Saši Slabého nad problémem	
Střípky z „malého tábora“	9
Plichtice – tábor pro malé děti	
Do kostela na kole	11
Těšíte se do školy?	12
Úryvek z „Povídky z hor“	
Prázdninové bohoslužby	13
Bude se konat...	14
A ještě jedno foto z „malého“ tábora	14
Obsah a tiráž	15

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XX. ročník, číslo 7-8/červenec–srpen 2014

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz

Fotografie: Pečky – J. Šafaříková * obálka – první strana MFP, poslední
strana Prokop Stralczyński

